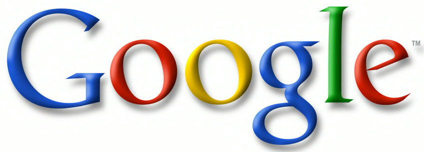

A·B·NORDISKA·
·BOKHANDELN·
·STOCKHOLM·

MUMBO-GUMBO-GONGGONG

DEN STORE.

FARS I EN AKT MED SÅNG OCH DANS.

Fritt bearbetad efter ERIK BÖGH,

af

Aug. Säfström.

Uppförd på Selinders Elev-Teater.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 16 sk. banco = 50 öre

IUMBO-GUMBO-GONGGONG

DEN STORE.

FARS I EN AKT MED SÅNG OCH DANS.

Fritt bearbetad efter *Erik Bögh*,

af

Aug. Säfström.

Uppförd på Selinders Elev-Teater.

STOCKHOLM.
***Albert Bonniers* Förlag.**

Personerne:

KEJSAR MUMBO-GUMBO-GONGGONG den St
TSCHING-DINGDANG, hans gunstling, öfvermanda
HUH-BUH, hans lifmedikus och stjerntydare.
SOUCHONG, mandarin af tre knappar.
CAMPOY, mandarin af två knappar.
CONGO, mandarin af en knapp.
ATSCH, öfverbödel.

KI-KI.
LI-MA.
Y-A. — Tsching-Dingdangs slafvinnor.
PE-PI.
ANNETTE.

HARALD HANSSON, f. d. aktör.

SLAFVAR. SOLDATER. DVERGAR.

Handlingen föregår i Tsching-Dingdangs palats på en ö i Ja

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS N. MARCUS, 1860.

En präktig japanesisk trädgård. Till höger en piedestal, hvarpå står en afgudabild. I fonden ett landskap med sjö.

Första Scenen.

PE-PI, LI-MA och Y-A. (*stå i fonden och se utåt sjön*). Sedan KI-KI.

PE-PI (*suckar*). Det syns ingenting.

LI-MA (*likaså*). Nej ingenting.

Y-A. Hvad är det som ni tittar efter?

PE-PI. Efter vår lycka. Ki-Ki sa' att lyckan skulle komma seglande på sjön i dag.

KI-KI (*från sidan*). Det sa' jag, ja. Och den ska' komma, om ni bara ger er tid att vänta, barn. *Jag* har väntat på *min* lycka, under det att stjernekretsen femti gånger svängt sej ikring, och ändå har jag inte sett en skymt af den. Derför tycker jag att ni, små kycklingar, nog kunna ge er tålamod tills skuggan går förbi ännu en sträng på solskifvan.

PE-PI. Söta, gamla Ki-Ki, säj oss då, hvad är det för en lycka här som väntar oss i dag?

KI-KI. Det skulle jag väl kunna säja er, men jag kan göra något annat ock.

Y-A. Hvad då?

KI-KI. Jo, jag kan tiga.

Y-A. Ja, det kan också jag, när jag ingenting vet. (*Till de andra*) Kom låt oss gå dit bort, opp i det blåa porslinstornet. Gamla Ki-Ki hon vet inte mer än vi.

KI-KI. Inte det? Vet ni då måhända att vår herrskare, den mäktige Tsching-Dingdang, har blifvit utnämd till öfver-théiskänkare och öfver-toffelpåklädare hos kejsar Mumbo-Gumbo-Gonggong den store?

Y-A. Jo, det var just en nyhet det. Det visste vi redan i går.

KI-KI. Visste ni kanske också, att himmelens och jordens herrskare har skänkt åt honom två planeter?

LI-MA. Två planeter?

KI-KI. Och en hel stjernhimmel? Ja, han har blifvit utnämd att vara kejsarns gunstling, och, kan ni tänka er, små höns, han har fått tillstånd att gå med två påfågelsstjertar.

Y-A (*förvånad*). På hufvut?

KI-KI (*med en stolt min*). Nej — på ryggen.

ALLA (*förvånade*). Är det möjligt?

KI-KI. Uti går afton blef han äfven utnämd till odödligheten och fick den nåden att dricka thé ur kejsarens egen kopp.

LI-MA. Ack hvad han måtte vara lycklig!

Y-A. Att vara théiskänkare med titel af odödlighet och rättighet att bära påfågelsstjertar, — och dertill egare af två planeter.

KI-KI. Och alla möjliga herrligheter här på jorden. I går afton köpte han sej åtta dyrbara dvergar och en utländsk slafvinna. Men tyst der kommer hon! (*De draga sig åt sidan*).

Andra Scenen.

DE FÖRRE. ANNETTE (*kommer indansande*).

Sång N:o 1.

(Mel.: Bondpolska.)

ANNETTE.

1.

Ack min gud, så jag ser ut! Jo, det är herrligt,
Jag är utstyrd så det är förfärligt.
Uti denna drägt jag är så fin
Som en docka af japanskt porslin.
Ack min gud, m. m.

2.

Här är annat än i Göteborg att vara,
Ibland värdshusflickors simpla skara.
Så här grann och brokig till sin färg
Var min klädning ej på Lorentzberg.
Här är annat m. m.

3.

Under ödets dom jag nu mej tåligt gifver,
Kanske snart jag kejsarinna blifver.
Hvarje gång man sålt mej bort, jag teg,
Fast jag märkte jemt hur kursen steg.
Under ödets dom m. m.

KI-KI. Du är glad du, kära barn!

ANNETTE. Ja, hvarför skulle jag väl vara annat, då allting här i verlden tycks ha sammansatt sej för att roa mej? Jag lider skeppsbrott, utan att jag drunknar; jag blir tillfångatagen utaf sjöröfvare, utan att man visar mej den minsta oartighet; sedan säljer man mej till slafvinna, men behandlar mej som en

prinsessa. Skulle jag då inte vara glad och lustig? Nu ser jag bestämdt att alltihop är blott en komedi, och jag är högst nyfiken att erfara hvad som ska ske i nästa akt.

KI-KI. Om du vill veta det, så titta bort åt sjön .... hvad ser du der?

ANNETTE. Den holländska fregatten som lade sej för ankar der i går. Den har förmodligen för min skull blifvit sänd hit till Japan.

KI-KI. Nu ska' du titta ner åt bron. Hvad ser du der?

ANNETTE. Två purpursnäckor med förgylda hus på däcket.

KI-KI. Och vet du hvem som sitter der? Der sitter kejsaren.

LI-MA och PE-PI (*på en gång*). Kejsaren! han kommer hit?

KI-KI. Ja, barn, han kommer hit. Der ser ni lyckan, som jag talte om.

Tredje Scenen.

DE FÖRRE. TSCHING-DINGDANG.

TSCHING. Slafvinnor! Gudarne ha' visat er den största nåd i dag, de ha' befallt mej, eder herre, den odödlige Tsching-Dingdang att skänka tre af er som välkomstskänk till himmelens och jordens beherrskare.

ANNETTE. Var det inte det jag tänkte?

TSCHING. Det förvånar dej, Annette?

ANNETTE. För ingen del. Jag är beredd på *allt*. Om solen sjelf steg ner ifrån sin thron och fråga om jag ville bli hans fru gemål, så skulle inte engång det förvåna mej.

TSCHING. Du öfverraskar mej, slafvinna! Din framtid kan bli stor. (*Vinkar åt en slaf*) Gudarnes ättling närmar sej. Låt mina slafvar mottaga honom som sig bör. Ni har väl lärt er de tre heliga tecken, hvarmed man helsar den förfärlige?

EN SLAF. Ja, vi ha lärt oss dem.

Fjerde Scenen.

DE FÖRRE. SLAFVAR (*bärande på sina axlar, under en baldaquin*, KEJSAREN, *som är åtföljd af* SOUCHONG *och* CAMPOY *samt sin hofstat*).

Sång N:o 2.

(Mel. Ur vägen för gamla Schmidtens bår.
Fredmans Sång 27.)

CHÖR.

1.

O Mumbo, o Gumbo,
Bland alla store störst,
O Mumbo, o Gumbo,
Hör dina maskars stim!
Du som stjernor, solar, månar
Åt oss andra småkräk lånar,
Tag vår hyllning, tag vårt tschim, tschim, tschim!

2.

Så sälla, vi ställa
Till dej vårt hela hopp!
Vår prydnad är lydnad
Utan reson och rim.
Du som m. m.

TSCHING (*deklamerar*).

Du som bland store störst dock är
I söder som i norden,

Tillåter du oss maskar här
Att krypa uppå jorden?

KEJSAREN.

Det språket gör mitt sinne blidt,
Fastän jag nämns den stränge,
Och derför må ni krypa fritt,
Och lefva — än så länge.

TSCHING.

Af tacksamhet så tillåt mej
Dej skänka dessa qvinnor!
Här stå de. Mån' de täckas dej —
Tre unga små slafvinnor.

KEJSAREN.

Du har vår nåd! Ditt påhitt är
Ej dumt — det vill jag lofva.
Kan töserna mej roa här,
Så tar jag mot din gåfva.

(*Sätter sig på ett säte.*)

BALLETT.

KEJSAREN. Varelser! Ni har roat oss, och derför tillåta vi eder att vandra på vår jord och andas af vår luft. Ja, af gunst och nåde sträcka vi vår mildhet ända derhän, att ni få njuta strålarna ifrån vår sol och regnet ifrån våra skyar. Och nu farväl med er.... försvinn!

(*Tsching åtföljd af slafvarne och slafvinnorna marschera ut under det de repetera Chören N:o 2.*)

Femte Scenen,

KEJSAREN. SOUSCHONG. CAMPOY.
Sedan HUH-BUH.

KEJSAREN. Souschong, gå till vår svit derute och förkunna vår lifmedikus och öfver-hofstjerntydare,

allvise Huh-Buh, att vi tillåta honom att bada i våra ögons skolsken. (*Mandarinen kommer* '*aka med Huh-Buh*). Öfver-hofstjerntydare, hvem skrifvit denna sång?

HUH-BUH (*pekar på sig sjelf*). Densamme, ı har skrifvit alla andra sånger, hvarmed du har vit helsad på din resa.

KEJSAREN. Det är bra. Glöm inte då att cka dina verser in i tidningarne, tillika med betelsen om vårt festliga emottagande.

HUH-BUH. Jag har afsändt alltsammans för en ıme sedan med elektriska telegrafen.

KEJSAREN. Du måste också snart sätta upp ; nytt tal åt mej. Jag har nu tjugonie gånger hålsamma oration om jorden och om luften.

HUH-BUH. Ett dussin nya tal ligga färdiga dej.

KEJSAREN. Nå det är bra. Och så mitt hoskop, som jag befallte dej att ställa?

HUH-BUH. Är äfven gjordt. Jag har varseifvit märkvärdiga upptäckter i stjernhimlen .... uppıckter, hvaraf ditt dyrbara lif, och följaktligen hela erldens lycka beror.

KEJSAREN. Berätta mej, Huh-Buh, hvad har u upptäckt då?

HUH-BUH. En märkvärdig konstellation, vid ıvilken den subsolariska och translunariska parallaxen ıar genomskurit hypothenusan af begge katheternas [vadrater och dervid frambragt en dubbel opposition :mot ekliptikan. Jag hoppas du förstår mej ...

KEJSAREN. Förstår dej?

HUH-BUH. Ja, såsom himmelens och jordens ıerrskare, så måste du naturligtvis förstå och känna allt.

KEJSAREN. Naturligtvis.

HUH-BUH. På grund af denna konstellation har din höga födelsestjerna kommit att genomskära focus af en annan dödligs paraboliska lifslinea, och som detta skett just i knuten af din egen stjernas episyklojde, så är den följaktligen med detsamma kommen att presidera vid hans födelse. Jag hoppas du förstår mej ....

KEJSAREN (*nickar*). Naturligtvis!

HUH-BUH. Denna upptäckt har på det högsta öfverraskat mej och hänryckt mej, just för *din* skull, min store kejsare.

KEJSAREN. *Min* skull? Hvad rör det mej om en stjerna slår knutar på en annan dödligs .... para ... a ... a ... Bababa!

HUH-BUH. Det rör dej visst, alldenstund din lifstråd är så fast sammanknuten med hans, att hvarje olycka som händer honom, också inom tjugofyra timmar träffar dej.

KEJSAREN. Det var en lumpen inrättning. Ska' *jag*, kejsar Mumbo-Gumbo-Gonggong den store, dela stjerna med ett kryp, ett fnask, ett menskobarn? Nej, denna varelse ska' bort från jorden, innån solen går ner. Jag vill ha min stjerna för mej sjelf.

HUH-BUH. Din vishet i all ära, store kejsare! Men kom ihåg att tjugefyra timmar efter hans död, ska' alla dina undersåtar svärta sina naglar och afraka sina skägg, emedan den store Mumbo-Gumbo-Gonggong inte mera finnes bland de dödlige.

KEJSAREN. Det här är ju besatt ... Man kan bli spritt rasande deröfver! Om nu till exempel den der kjeltringen behagar att bli sjuk ...

HUH-BUH. Så bör det trösta dej att jag är din lifmedikus.

KEJSAREN. Och om den stackarn råkar att förkyla sej, så ska' jag kanske ta' in flä.erthé? Huh-Buh! Jag säjer dej ännu en gång: det är en lum-

pen inrättning, och jag inser alldeles inte nödvändigheten hvarför jag skulle skänka den mitt allernådigste bifall.

HUH-BUH. Den behöfver inte något bifall utaf dej. Du inser nog, att en dubbel emanation af det lysande amalgama, genom att brytas under samma vinkel af samma reflektor, till följd af gravitets-, nativitets-, mortalitets- och fatalitets-förhållandena ..

KEJSAREN (*stampar med foten*). Ja visst, för tusan, inser jag alltihop det der.... Men lika godt! Hvad är det för ett kräk, som fått sin varelse tillsammansknuten med vår kejserliga lifstråd?

HUH-BUH. Jag vågar inte yppa det.

KEJSAREN. Men jag befaller dej att yppa det. I annan händelse, så... Nå, du tiger? (*Hvisslar*) Atsch! (*Bödeln visar sig i fonden*) Ser du detta bamburör? Vill du tala ännu? Atsch! ge den vise Huh-buh femton käpprapp under fötterna.

HUH-BUH. Herre! Jag ska' yppa *allt* för dej.

KEJSAREN. Godt! Då kan du ge de femton rappen åt en annan. Atsch! Åt en af mandarinerna derute, detsamma hvem. De slynglarne förtjena prygel allesammans. Försvinn! (*Atsch går*) Tala nu, Huh-Buh.

HUH-BUH. Du bär omkring din hals en amulett, hvilken innesluter en guldplåt, märkt med ett tecken, som du känner. Skulle du någongång träffa på en annan, hvilken bär en plåt med samma märke, så vet att *hans* lycka är *din*, emedan han är din stjernbror, och kom ihåg, att jag, blott tvungen, uppenbarat dej denna hemlighet. (*Går*).

KEJSAREN. Det är, som jag har sagt, en lumpen inrättning. Maskar! svaren mej, hvem är himlens arfprins?

MANDARINERNA (*bocka sig*). Mumbo-Gumbo-Gonggong den store. Han och ingen annan!

KEJSAREN. Det är rätt. Och om det behaga honom att skänka stjernorna en ny konstitution, hvad mån' de svara då?

MANDARINERNA. Då tiga de.

KEJSAREN. Ja låt dem mucka om de tör. Men följ mej nu, så ska' jag efter middagsmåltiden, ta denna sak i närmare öfvervägande. (*Han går ut, följd af mandarinerna. Straxt derefter öppnas piedestaln på afgudabilden och Harald stiger fram.*)

Sjette Scenen.

HARALD (*ensam, klädd i sjömansdrägt*).

Sång N:o 3.

(Mel.: Sailor Boy's Polka.)

HARALD.

Hvilka äfventyr
Utaf tusen slag,
När man är en fyr,
Ung och glad som jag!
Trallala m. m.
Hjertat lågar
Och jag vågar
Mej hit opp,
Ty att vinna
Denna qvinna
Är mitt hopp....
Trallalala m. m.

(*Talar*) Ja, detta kallar jag ett äfventyr! Då fregatten i går afton lade till i viken, såg jag uppå stranden, på terrassen här, en qvinna i en bärstol. Jag betraktade henne genom min kikare, och blef från detta ögonblick helt och hållet förhexad och förälskad i den sköna varelsen. Jag beslöt att gå i land, jag kastade mej i en båt, och som Odysseus står jag här nu midt i äfventyrens land. Några silfverslantar,

dem jag räckte åt en slaf, visade mej vägen hit, genom en lönngång under denna gudabild. (*Vänder sig mot afgudabilden.*) Ja, titta på mej du, du aktningsvärda porslins-gudomlighet! tycker inte du att jag just är en lustig kurre? Detsamma tycker jag sjelf, och, vet du, hederspascha, att det gläder mej. Vore jag en förnuftig son af vårt förnuftiga tidehvarf, så hade jag visst inte rest hit till Japan. Åh nej, jag hade vackert stannat hemma då ... Men tyst, det kommer någon! En flicka! Himmel, det är hon!

Sjunde Scenen.

HARALD. ANNETTE.

Sång N:o 4.

(Mel.: Vals, af Strauss.)

HARALD.

Det är ju ....

ANNETTE.

Det är ju ...

HARALD.

Ack, drömmer jag ... hva'?
Det är ju ...

ANNETTE.

Det är ju ...

HARALD.

Kan jag mej bedra?

ANNETTE.

Harald Hansson?

HARALD.

Annette Jansson?

BEGGE.

Ack ja! (*de omfamna hvarandra.*)

ANNETTE. Kära Harald, detta möte kunde vi minst ana, då vi sista gången omfamnade hvarandra på teatern i Falsterbo.

HARALD. Falsterbo! ack hvad det namn klingar ljuft, poetiskt, då man hör det i Japan! Mins du då vi sista gången spelte tragedi tillsammans? Du var min Valborg då, och jag din Axel... Mins du det?

ANNETTE. Åh ja. Men hur har du kommit hit, berätta det.

HARALD. Det är lätt gjordt. När du tog afsked från teatern och for hem till Göteborg, beslöt jag straxt att följa dej, förälskad som jag redan på den tiden var i dej.

ANNETTE. Och när du kom till Göteborg!

HARALD. Var du försvunnen derifrån. Af flickorna på Lorentzberg, der du sednast hade vistats, erfor jag till min bedröfvelse, att du med din bror, kapten på en vestindiefarare, hade begifvit dej ut i verlden. Jag blef förtviflad, önskade mej döden, mönstrade alla mina svärd och dolkar, men beslöt till slut att dränka mig.

ANNETTE. Uti kanalen vid Hamngatan?

HARALD. Nej, i ett haf af tårar.

ANNETTE. Du begrät mej?

HARALD. I åtta dar.

ANNETTE. I åtta dar!

HARALD. Och nätter med... likväl med undantag af den tid jag sof. På den nionde dagen reste jag till Kalifornien, och började att gräfva guld.

ANNETTE. Och fick väl många tunnor, kan jag tro.

HARALD. Nej, jag fick aldrig mer än en fjerding, men jag var nöjd med den. En vacker dag beslöt jag fara af till Kina, för att rista ditt namn på porslins-tornet i Nankin, eller krossa min panna emot den Kinesiska muren. Då fick jag i går afton på vårt skepp se dej uppå terassen här... jag

kände inte straxt igen dej ... men jag beslöt ändå bege mej hit. Nu står jag här. Men hur har du, Annette, väl kommit hit?

ANNETTE. Den saken är berättad snart. Skeppet, hvarpå jag tillsammans med min bror och gamle Malmberg, komikern vid vår teatertrupp, du mins väl honom kan jag tro, seglade af till Ostindien, förliste för en månad sen, och vi blef sålda allesammans.

HARALD. Sålda, hvad?

ANNETTE. Ja, af ett odjur, en slafhandlare, som räddade oss i vår nöd.

HARALD. Du är således slafvinna här?

ANNETTE. Med hopp att snart bli kejsarinna, ja.

HARALD. Kejsarinna? Hvad är det? Du älskar mej då inte mer, Annette?

ANNETTE. Jovisst, visst gör jag det.

HARALD. Nåväl, så följ mej då. Kom låt oss skynda ner i båten till mitt skepp.

ANNETTE. Omöjligt, kära Harald, jag är bevakad på alla sidor här.

HARALD (*fattar hennes hand.*) Följ mej, kom, kom! Inunder denna gudabild går en lönngång ner till stranden. (*Försöker att öppna lönndörren.*) Men hvad är det? Dörren är låst, och den går inte mera opp. Men likagodt! Jag står här vid din sida nu, och ska' beskydda dej. Jag råder ingen komma hit, som inte önskar bli bekant med dessa armar, dessa näfvar.

Sång N:o 5.

(Mel.: Kung Beles söner m. m.)

Tro ej att jag hör till de svage ...
Jag står hos dej i denna stund,

Som Frithiof stod i Balders hage,
Som Hagbart stod i Signes lund.
Här vill jag ej tillbaka blicka
På fordna dagars mödor, sorg,
Men endast gudars glädje dricka
Med min Annette från Göteborg.
(*De draga sig inåt sidan.*)

Åttonde Scenen.

KEJSAREN. TSCHING. SOUCHONG. CAMPOY, sedan CONGO.

KEJSAREN (*kommer in, funderande.*) Hypothenusan af begge katheternes qvadrater... och den sub-sub-sub ... (*till Mandarinerne*) Vill ni tiga. inskränkta varelser! Ser ni inte att er kejsare tänker? (*Funderande*). Hans stjerna och min stjerna, hans tråd och min tråd ... (*Stampar,*) Jag begriper inte hur min stackars mage ska kunna stå ut med så mycket tänkande, ofvanpå en så ansträngande middagsmåltid. Jag måste ha någon förströelse, jag måste sammankalla hela mitt statsråd. Dingdang! kalla hit mina högvisa och välvisa mandariner, och ställ opp dem i en rad ... du ska' hoppa bock öfver dem.

TSCHING (*med en ynklig min.*) Men min arm är ännu så förlamad.

KEJSAREN. Se'n i går — jag vet det. Så mycket lättare ska' du falla uppå näsan, och det är just det som roar mej alldramest.

TSCHING (*som förut.*) Men slipper jag att stupa kullerbytta uti dag?

KEJSAREN. Kanhända. Såvida ej min lifmedikus ordinerar mej en utomordentlig förströelse. (*Congo kommer inspringande.*) Hvad nytt? Hvad har du att berätta mej? Han svarar inte mej ett enda ord. Det kallar jag en tjensteman som känner till de Japanesiska rapporteringssystemet! (*Vänder

sig högtidligt till Tsching.) Odödlige Dingdang! berätta du för oss, hvad som passerat.

TSCHING (*högtidligt.*) Högvise Souchong! berätta du för oss hvad som passerat.

SOUCHONG. Välvise Campoy! berätta du för oss hvad som passerat.

CAMPOY. Förnuftige Congo! berätta du för oss hvad som passerat.

CONGO. Välvise Campoy! lifvakten har gripit en utländsk röfvare, som ämnade att stjäla bort en af kejsarens slafvinnor.

CAMPOY. Högvise Souchong! lifvakten har gripit en utländsk röfvare, som ämnade att stjäla bort en af kejsarens slafvinnor.

SOUSCHONG. Odödlige Dingdang! lifvakten har ...

KEJSAREN. Så sluta då för hin i våld med er långtrådige rapport. Här måste nu bli annan sysselsättning än att hoppa bock. (*Med en högtidlig min.*) Som rättvisans handledare, vill jag nu utöfva mitt höga kall och hålla dom öfver den ogudaktige röfvaren. Låt honom komma hit!

TSCHING. Låt honom komma hit!

SOUSCHONG. Låt honom komma hit!

KEJSAREN. Ja må han komma hit, den uslingen! Jag ska' lära honom jag!

Nionde Scenen.

(*Kejsaren sätter sig på sätet, Souschong och Campoy ställa sig bakom honom. Tsching vid hans sida. Congo leder in Harald, som går bunden mellan tvenne soldater. Efter dem kommer Atsch och Huh-Buh.*)

Sång N:o 6.

(Mel.: Fr. Ep. N:o 36.)

KEJSAREN.
Der är han nu!

SOLDATERNE.
Marsch, marsch, skynda på!

HARALD.
Släpp, släpp mej straxt, kanaljer!

TSCHING.
Halt, stanna der!

HARALD.
Släpp, och låt mej få gå,
Här annars blir bataljer.

KEJSAREN.
Den der karl'n ett odjur är,
Men han ska' straffad blifva.

(*till Mandarinerna.*)

Börja med förhöret här,
Den af er som kan skrifva.
Kalla sedan bödeln hit,
I dag får han ej hvila,
Röfvaren i bit för bit
Ska falla för hans bila.

HARALD (*afsides.*)
Sköna pojkar, sköna pojkar,
Här lär bli traktering god!
Men må vara,
Ingen fara,
I mitt bröst finns mod.

(*Talar.*) Högtärade herrar Japaneser! får jag anhålla om att bli presenterad för den der lilla knöl'n derborta.

TSCHING. Missdådare! Bäfvar du inte af fruktan och förskräckelse, då du står inför kejsar

Mumbo-Gumbo-Gonggong den store, himmelens och jordens förfärlige beherrskare?

HARALD. Mjuka tjenare! Stor ära för mej att få göra min herres bekantskap.

KEJSAREN (*med ett tecken af fasa.*) Han vågar tilltala mej!

ALLA. Hvilket brott!

TSCHING. Missdådare! Vet att du genom denna djerfhet har förverkat ditt lif. Det är blott mej, som du får tala vid... Svara nu, hvad är ditt namn?

HARALD. Kan jag tjena med så lite' så... Jag heter Harald Hansson, ers välborenhet.

TSCHING. Hvar är du född?

HARALD. I Falköping.

TSCHING. Hvar ligger Falköping?

HARALD. I Skandinavien.

TSCHING. Hvar ligger Skandinavien?

HARALD. Ja, se nu frågar du mej, ta mej tusan, mer än jag kan svara på.

KEJSAREN. Huh-Buh! hvar ligger Skandinavien?

HUH-BUH (*med en stor gest.*) I månen.

TSCHING. I månen? Hur har du kommit hit på jorden då?

HARALD. Jag har dumpit ner naturligtvis.

TSCHING. Ja, sannerligen måtte inte detta vara händelsen. Genom porten har han inte kunnat komma hit. Hvad är ditt ärende då?

HARALD (*afsides.*) O, fintlighet stå mej nu bi! (*Högt.*) Jag har kommit hit uti en diplomatisk beskickning; men all den stund man fängslat mej, så måste jag klaga öfver detta brott mot folk-

rätten, om inte man på ögonblicket ger mej friheten. Ja, inte nog härmed, all diplomatisk förbindelse blir från detta ögonblick afbruten emellan hofven på Japan och i månen. (*Afsides.*) Det der tror jag imponerar på de kritskallarne!

KEJSAREN. Folkrätten? Friheten? Den karln har säkert inte alla skrufvar i behåll. Undersök hans hufvud du, Huh-Buh! Antingen så är han klok, och måste då med lifvet plikta för sin djerfhet... eller är han galen, och då få vi väl också lof ta lifvet af honom, på det att inte han må göra flera dumheter uti sin galenskap.

HUH-BUH. Jag ska' på ögonblicket undersöka hans hufvud.

KEJSAREN. Emellertid så vilja vi anställa ett förhör med vår lifvakt. (*Går ut i fonden, följd af mandarinerna och bödeln.*)

Tionde Scenen.

HARALD, HUH-BUH och de begge SOLDATERNE.

HUH-BUH (*till Soldaterne.*) Gör hans händer lösa och bevaken honom — på afstånd!

(*Soldaterne drager sig åt fonden.*)

HARALD. (*afsides.*) Den der karln tycks vara den förnuftigaste af hela sällskapet. När man fått sina händer lösa, så kan man alltid sticka dem i fickan, och när man har ett silfvermynt i fickan, så vore det väl märkvärdigt, om man inte dermed skulle kunna göra sej förstådd hos en japanesisk griphummer. (*Tar fram några silfverslantar ur fickan.*) Min herre! tillåt mej att visa min tacksamhet för er ömhet emot mej. Får jag be er ha' den godheten och emottaga dessa silfverpluringar?

HUH-BUH. Det strider visserligen emot mina principer att ta mutor, men ...

HARALD. Men ... då jag står i skuld hos er.

HUH-BUH. Ja, deri tror jag sannerligen du har rätt; ty om jag inte mins rasande, så la' jag ut för två buteljer pounsch, som vi tillsammans tömde sista aftonen på oprakällaren i Falsterbo.

HARALD. På oprakällaren i Falsterbo? Ha... skulle det då vara...

HUH-BUH. Den gamle komikern, din kamrat...

HARALD. Malmberg! Under öfver alla under! Hur har du kommit hit, min hedersbror?

HUH-BUH. Jag förliste uppå samma fartyg som Annette, blef såld till slaf, men till följd af min komiska förmåga och skådespelartalang, steg jag ett tu tre till lifmedikus hos kejsaren.

HARALD. Nå gudskelof, så slipper jag då att bli hängd!

HUH-BUH. Men det kanhända deremot att du blir kokt, som en hummer, kära bror.

HARALD. Fy tusan, brukar man att koka folk vid det här hofvet?

HUH-BUH. Ja, det är inte omöjligt. Men vi ska' hitta på ett knep. Kan du ännu spela en besvärjelsescen?

HARALD. Ja vars!

HUH-BUH. Men med gripande effekt, naturligtvis?

HARALD. Jo, det är säkert det.

HUH-BUH (*fäster ett armband om hans hand.*) Tag detta armband, och när det behöfs, så håll det midt för näsan på kejsaren... Men tyst der kommer han!...

Elfte Scenen.

DE FÖRRE. KEJSAREN. TSCHING. SOUSCHONG. CAMPOY. CONGO. ATSCH. SOLDATERNA.

KEJSAREN. Nå, Huh-Buh, har du anställt undersökningen med röfvaren?

HUH-BUH. Ja, han är hvarken klok eller förryckt. Det är en lättsinnig galning, som bör straffas efter lagens hela stränghet.

KEJSAREN. Han har velat bortröfva min slafvinna, och lagen tilldömer den, som förgriper sej på kejsarens egendom, den pinsammaste död. Din dom är fälld! Jag öfverlemnar dej i bödelns händer!

HARALD (*sträcker upp armarne emot kejsaren.*) Nå väl, tyrann! Så vare du från denna stund ...

KEJSAREN. Halt! Hvad är det? Denna plåt på ditt armband ...

HUH-BUH. Ett makalöst arbete ...

KEJSAREN. Du har rätt, det är ett makalöst arbete. Och denna plåt ... En dylik bär jag i min amulett ... och den har ingen dödlig sett mer än jag sjelf ...

HUH-BUH (*afsides.*) Och Jag?

KEJSAREN. Denna röfvare skulle således kanhända vara ....

HUH-BUH. Din stjernbroder? Ja, det är afgjordt det!

KEJSAREN. Och hans död ...

HUH-BUH. Är *din* död ... Det är också afgjordt!

KEJSAREN. Således har jag varit nära att begå ett sjelfmord här.

HARALD (*afsides.*) Ett lustigt påhitt! Nu tror jag att man tar till schappen ett tu tre (*Slår omkull soldaterne och springer ut, följd af Congo, Atsch och soldaterne.*

KEJSAREN. Tag fast honom, tag fast honom, och skynda fort att föra honom åter hit.

TSCHING. Eller också skjut ner den uslingen.

KEJSAREN (*springer upp och fattar Tsching i halsen.*) Odjur! vill du då begå ett mord uppå din Kejsare? (*Ett skott höres bakom scenen.*) Aj aj! Nu skjöt de honom! Ack de bestarne! (*Känner sig på magen.*) Huh-Buh! Hur många kulor fick jag i min mage nu?

HUH-BUH. Skottet gick förbi. Han springer bort. Han störtar sej ... Ha! ser jag rätt? Han störtar sej ...

KEJSAREN. I hafvet? O, jag arma menniska! ... Han blir våt om fötterna ... och jag får igen min snufva (*Skakar Tsching.*) Tsching-Dingdang! Jag hade lust att mörda dej.

HUH-BUH. Nu fick de upp honom ur vattnet ... Han är oskadd.

KEJSAREN. Himlen vare lof! Ge honom straxt en kopp med kokhett fläderthé.

HUH-BUH. Eller en bägare med glödgadt vin.

KEJSAREN. Utaf det bästa vinet som jag dricker ... Hör ni det!

Tolfte Scenen.

DE FÖRRE. HARALD, utan hatt, följd af CONGO, ATSCH och SOLDATERNE.

HARALD (*skakar på sig.*) Brrr! det vår ett uselt haf, det japanesiska; man kan inte en gång dränka sej deri.

KEJSAREN. Dingdang, ge honom min pels, den stackarn är ju helt och hållet våt... Ser du inte hur han darrar utaf köld? Och sätt din hatt på hans hufvud straxt! (*Harald hostar.*) Han har fått en influensa. Ge honom på stund en dosis bröstdroppar (*Alla omringa Harald. Man sätter på honom en hatt och bjuder honom droppar.*)

HARALD (*knuffar dem ifrån sig.*) Tillbaka, lergökar! Vill ni ha mitt hufvud här, så tag det; men låt mej vara uti fred och ro.

KEJSAREN. Ditt hufvud, kära vän, är också *mitt*, och du har ingen rätt att disponera öfver det. Ser du... din stjerna har, på grund af hypotenusans qvadrater och den sublunariska parallaxen, kommit i klameri med min stjerna, och följaktligen så ä vi begge stjernbröder. Men det der är ett inveckladt familjeförhållande, hvilket naturligtvis går öfver ditt förstånd...

HARALD (*nyser.*) Det nös jag på.

KEJSAREN. Du har fått snufva... (*Klappar honom under hakan.*) Du får inte gå, min gosse, och bli sjuk för mej.

HARALD. Hör på, herr kejsare! Tror ni att dessa påhitt roa mej, så tror ni ganska rasande. Jag finner både er och dem rätt tråkiga.

KEJSAREN. Har du tråkigt, stackars gosse? Hvarmed ska' vi roa dej? Vill du kanske jag ska' kalla hit mitt statsråd och låta dem få hoppa bock för dej? (*Harald skakar på hufvudet.*) Eller vill du kanske ha' en smula snask, några biscuiter med sylt? Du ska' få allt, allt hvad du vill, blott vi få se dej glad igen. Du, Huh-Buh, sök att muntra honom du, medan jag går bort och hämtar något namnam åt den stackarn. Kom med mej, Dingdang, och ni andra, ni! (*Går ut, följd af de öfrige.*)

Trettonde Scenen.

HARALD. HUH-BUH. Straxt derpå ANNETTE.

HUH-BUH. Nå, kära bror, hvad säjer du om alltihop det här?

HARALD. Jag säjer, jag begriper ingenting.

ANNETTE (*kommer in.*) Och inte heller jag. Det enda jag förstår är att herr Malmberg räddat oss.

HUH-BUH. Jag ska' försöka göra det, om ni blott lofven mej två ting, att du Annette visar den största köld mot Harald och den största ömhet mot kejsaren.

ANNETTE. Det är hårdt...

HUH-BUH. Men högst nödvändigt. Och du, bror Hansson, fortsätter den roll, som du har börjat med. Kejsaren älskar dej som sitt eget lif, och du behöfver blott att yttra en enda önskan, för att genast få den uppfyld.

HARALD. Nå ja, på önskningar har jag gudskelof aldrig haft brist.

HUH-BUH. Vill du kanhända bli premierminister? Generalissimus? eller erkebiskop?

HARALD. Nej tack, jag undanber mej alla tjenster här på orten. Hvad du nyss berättade mej om den kokta hummern, har gett mej en fullkomlig afsmak för detta land, och jag ser helst att vi så snart som möjligt fara härifrån.

ANNETTE. Ja, låt oss resa alla tre.

HUH-BUH. Hem till vårt kära land, till Sverge!

Sång N:o 7.

(Mel.: Folkvisa.)

1.

ANNETTE.

Ja, låt oss åter till Sverge fara!
Väl är det bra till att borta vara,
Men ändå bäst i sitt hemland rara,
Der ser man allt i sin rätta färg.

2.

HUH-BUH.

Ja, bäst af alla ä' nordens länder,
De skogbekransade, gröna stränder,

HARALD.

Med tall och granar, hvart man sej vänder,

ANNETTE.

Och blåa sjöar och höga berg!

3.

HUH-BUH.

Ja, aldrig glömmer jag våra lier,
Och våra svenska gästgifverier,

ANNETTE.

Och våra värdshus och schweitzerier,

HARALD.

Och svenska flickorna se'n — Hurra!

4.

ANNETTE.

Ja, låt oss åter till Sverge fara!
Väl är det bra till att borta vara,

Men ändå bäst i sitt hemland rara ...
Tillbaks till norden!

ALLA.

Ja, ja, ja, ja!

(*Alla tre dansa kring i ring.*)

Fjortonde Scenen.

DE FÖRRE. KEJSAREN, och småningom alla de öfrige.

KEJSAREN. Jag tror att här går muntert till ... Jag visste nog, att du, min kära Huh-Buh skulle sätta honom i godt humör. (*Till Harald*) Kom nu, min hjertans bror, och sätt dej på min stol.

TSCHING. Vill du tillåta den der eländiga förbry ... (*Han tystnar vid ett hotande tecken af kejsaren*).

KEJSAREN. Det var din lycka att du inte talte ut.

TSCHING. Men för en stund se'n sa' du ... (*Kejsaren gör åter ett hotande tecken*). Jag tiger nu.

KEJSAREN. Det är också det klokaste som du kan göra. (*Till Harald*) Kom hit, min kära bror, och sätt dej här! (*En slaf kommer in och bjuder Harald förfriskningar*) Nu ska' du smaka på ett vin, som ingen ann' än kejsare får lof att dricka. Men hvarför äter inte du? Hvad fattas dej? Har du kanhända brist på aptit?

HARALD (*börjar att äta*). Åh nej, aptiten den är bra, gud vare lof ... men den der fysionomien (*Pekar på Dingdang*) förargar mej.

KEJSAREN. Nå det var väl du talte om det, kära bror! (*Hvisslar*) Dingdang! ici! Hur' kan du ha' den djerfheten att beröfva bror min här aptiten? Vet du inte att det är ett attentat emot mitt lif? (*Till Harald*) Vill du ha' hans hufvud?

TSCHING. Hvad, mitt hufvud?

HARALD. Inte än, men kanske sedan jag har spisat.

KEJSAREN. Du får behålla hufvudet tilldess att han har spisat. Hör du, hvilken nåd! (*Till Harald*) Nå min bror, hvad tycker du om vinet här?

HARALD. Åjo, det är inte illa, nästan allt för godt åt dej.

KEJSAREN. Ha, ha, ha! (*Till de öfriga*) Skratta, slynglar! eller får ni smaka bambukäppen.

HARALD. Vill du bjuda mej hvar dag på sådant här vin, så tror jag att jag blir qvar uti Japan ända till min död.

KEJSAREN. Gör det, min hjertans bror! Så länge du vill stanna i mitt hus, ska' du ha' mat, logis och tvätt, och allting fritt.

HARALD. Det är godt pris; men jag fruktar att min tid här ej blir lång.

KEJSAREN. Hvad fattas dej då? Är du sjuk?

HARALD (*fortfar att äta*) Inte ännu ... Men jag känner att jag blir det snart. Vi nordboer bruka få en sjukdom, som man kallar hemlängtan, och jag har redan märkt symptomerna deraf.

KEJSAREN. Är det sannt, Huh-Buh?

HUH-BUH. Ja ja, ty värr. Då jag talte nyss om kokt hummer, fick han straxt en frossbrytning.

KEJSAREN. Det är väl ingen fara för hans lif?

HUH-BUH. Om han stannar här, så vill jag inte svara för hvad som kan kända. Men om du skickar honom hem, och låter honom få en skicklig läkare med sej, så kan han nog bli hundra år.

KEJSAREN. Hundra år?

HUH-BUH. Ja, kanske till och med två hundra år.

KEJSAREN. Men om han dör på resan då?

HUH-BUH. Det är visst inte omöjligt. Det är derföre bäst att du sätter opp ditt testamente och tänker på thronföljare.

KEJSAREN. Tig med sådant snack, om lifvet är dej kärt. Han ska' resa straxt och du ska' följa honom hem.

HUH-BUH. Och lemna dej, min kejsare?

KEJSAREN. Jag ska' belöna dej kejserligt derför ... Du får min tillåtelse att för framtiden behålla alla de planeter, som du upptäcker.

HUH-BUH (*kysser kejsarns hand*). Din nåd är stor, min kejsare! Jag lyder dej.

HARALD. Således får jag resa nu?

KEJSAREN. Ja, som du vill, min kära bror! Jag ger dig min lifmedikus till ledsagare.

HARALD (*fattar Annettes hand*). Och henne här till min ledsagarinna?

KEJSAREN. Nej stopp! Se det blir inte något af. Den der slafvinnan har jag fått i dag. Men vill du ha' någon af de andra, så ...

HARALD. Nej, henne eller ingen!

KEJSAREN. Så tag då *ingen*.

HARALD. Ha! du vill då se mej dö? (*Rycker en dolk ur Annettes bälte*).

KEJSAREN. Stanna, kära bror! Förhasta dej för ingen del. Är det så att du nödvändigt vill ha' flickan, så .... så får jag väl då lof att ge dej henne.

Sång N:o 8.

Jag ser uppå dina ögon
Att du flickan der har kär!
Ritsch ratsch, filibombombom, m. m.
Så tag'na då den der!

På flickor aldrig någon brist
Man nå'nsin har,
När *en* man mist,
Man *tusende* har qvar.
(*Till en slaf*) Ge mej lite' sodavatten, m. m.
Sodavatten, pounsch!

ANNETTE. Men jag vill inte ha en röfvare. Nej heldre döden då! (*Rycker dolken ifrån Harald och vänder den emot sitt eget bröst*).

KEJSAREN. Mitt söta barn, så var då lugn! Den der karln är ingen röfvare. Han är min stjernbroder, och jag ska göra honom bå' till adelsman och annat stort, om du blott ger honom din hand, och följer honom hem.

ANNETTE (*med en suck*). Nå väl, min kejsare, jag får väl lof att lyda, efter du befaller.

KEJSAREN. Till en början ger jag honom denna ordensdekoration. (*Tar kedjan ifrån Dingdangs hals och hänger den kring Haralds*).

TSCHING. Men min kejsare, betänk då...

KEJSAREN. Vill du tiga, usling, eller vill du smaka bamburöret?

HARALD. Kors, hvad jag ser grann ut nu! Den här ordensutnämningen, det ska' bli en nyhet, som förslår, för de officiela tidningarne uti Sverge. (*Fattar kejsarens hand*) Tack och heder, kära bror! Måtte du alltid blomstra! (*Till de andra*) Kom, mina vänner, nu, så gå vi straxt ombord på mitt fartyg.

KEJSAREN. Nej, mina vänner! Först måste ni öfvervara den fest, hvarmed man här i dag ämnar helsa kejsar Mumbo-Gumbo-Gonggong den store! (*Kejsaren sätter sig på sin stol, omgifven af Harald, Annette och Huh-Buh. Alla de öfriga uppstämma Chören N:o 2*).

BALLETT.

Utdrag ur

Kongl. Maj:ts Nådiga Förordning,

angående förbud mot offentligt uppförande, utan egarens tillstånd, af Svenskt dramatiskt, eller för skådeplatsen författadt musikaliskt arbete;

Gifven den 20 Juli 1855.

Wi OSCAR, etc. etc., göre vetterligt;

§ 1.

Svenskt dramatiskt arbete må ej offentligen uppföras, med mindre författaren dertill lof gifvit. — —

§ 2.

Den, som, i strid med stadgandet uti § 1, utan egarens lof offentligen på skådeplats uppförer eller låter uppföra sådant dramatiskt arbete, hvarom i nästföregående § sägs, eller någon betydligare del deraf, gifve för hvarje gång i skadestånd till egaren så mycket, som vid tillfället, då uppförandet skedde, influtit, utan afdrag för några kostnader eller för annat arbete, som kan vara vid samma tillfälle uppfördt. Kan beloppet deraf ej skyndsamt utredas, varde skadeståndet bestämdt efter annan grund, som skälig pröfvas. Lägsta belopp, hvartill skadestånd för hvarje gång sättas må, vare Tjugofem Riksdaler Banko, äfven om så mycket bevisligen ej influtit.

Svenska Theatern.

N:o		öre.
1.	*Magister Bläckstadius.* Lustspel.	50.
2.	*Läkaren.* Skådespel i 4 akter.	75.
3.	*En Födelsedag på Gäldstugan.*	50.
4.	*Rika Morbror.* Lustspel.	50.
5.	*Engelbrekt och hans Dalkarlar.*	75
6.	*Stockholm, Westerås och Upsala.*	50.
7.	*Herr Dardanell och hans upptåg på landet.*	50.
8.	*1846 och 1946.*	50.
9.	*Jernbäraren.* Skådespel.	50.
10.	*Hittebarnet.* Lustspel.	50.
11.	*Positivhataren.*	50.
12.	*Jenny eller Ångbåtsfärden* Samtl. af A. BLANCHE.	35.
13.	*Mäster Smith,* af J. Jolin.	1: —
14.	*Det Otroliga,* af K Kullberg.	50.
15.	*Femhundra Riksdaler Banko,* af M. Cramær.	50.
16	*En half million.* Lustspel af dens.	50.
17.	*Symamsellerna,* af dens.	75.
18.	*Barnhusbarnen,* af J. Jolin.	1: 35.
19.	*Bröstkaramellerna,* af dens.	50.
20.	*Flickorna på Söder*	50.
21.	*En revolution i månan*	50.
22.	*Profbladet eller Frihetens lön.*	35.
23.	*Polkander i Stockholm.*	50.
24.	*Carl XII vid Pultava eller Sista resursen.*	50.
25.	*Tidens Strid.*	50.
26.	*Polkander och hans Fru.*	50.
27.	*Döden Fadder,* af Blanche.	50.
28.	*Komedianterna,* af dens.	50.
29.	*Den politiske kocken,* af dens.	50,
30.	*Flickorna på Norr.*	50.
31.	*Efter 50 år,* af Topelius.	1: 50.
32.	*Gustaf Adolf och Seaton*	75.
33.	*En nyårsmorgon i Storkyrkotornet*	35.
34.	*Lilla Apan.* Vådevill.	25.
35.	*En Knalleffekt.*	35.
36.	*Örebro fåfänga,* af J. Jolin.	50.
37.	*Hin Ondes gåfva,* af F. Hedberg.	50.
38.	*Min vän Löjtnanten,* af dens.	50.
39.	*När man inte har pengar.*	50.
40.	*Också en Profet.*	50.
41.	*Och ändå rör det sig.*	35.
42.	*Fyra dagar af konung Gustaf III:s regering.*	75.
43.	*Tidningsskrifvaren.*	75.
44.	*Läsarepresten.*	75.
45.	*Längtan efter äfventyr.*	75.
46.	*En midsommarnatt i Dalarne.*	50.
47.	*En natt i Falkenberg.*	50.
48.	*En god uppfostran.*	50.
49.	*Aprilnarrit.*	50.
50.	*För sent!*	50.
51.	*I Bohuslänska Skärgården.*	50.
52.	*Kusinen eller Studentäfventyret.*	50.
53.	*Blekingsflickan.*	50.
54.	*Tiggarflickan.*	50.
55.	*Den grå Paletån.*	50.
56.	*Lefve Fåfängan!*	50.
57.	*Nyårsnatten på Mosebacke.*	35.
58.	*Valborgsmesso-aftonen.*	75.
59.	*En Hufvudpassion.*	50.
60.	*Huru tiden förändrar.*	50.
61.	*Mitt andra Jag,* af Säfström.	50.
62.	*"På Gröna Lund".*	75.
63.	*Hyresgäst och Husegare.*	50.
64.	*Tomtegubbarna,* af Hedberg.	35.
65.	*Elfjungfrun.*	75.
66.	*Min hustru vill så ha det.*	50.
67.	*Den Ondes Besegrare.*	75.
68.	*En Bengalisk Tiger.*	50.
69.	*Blixt och Dunder.*	50.
70.	*Andra Tider, Andra Seder* af X.	50.
71.	*Tre för En,* efter Bögh.	50.
72.	*Bark, Park och Stark.*	50.
73.	*Det höga C.*	50.
74.	*Doktorn och Apothekaren.*	50.
75.	*"På Kärlekens vingar".*	50.
76.	*Majorskans krinolin.*	50.
77.	*En Kopp Thé*	50.
78.	*Han reser för att roa sig.*	50.
79.	*Den Sällsynta Ynglingen.*	25.
80.	*Allas vår tant.*	50.
81.	*Nyårs-Komitén.*	25.
82.	*Den resande Studenten*	50.
83.	*Den Tankspridde.*	25.
84.	*Sanningsvännen.*	25.
85.	*Calle Glader.*	25
86.	*En Gammal Gosse.*	50.
87.	*En svartsjuk tok*	50.
88.	*Ett Studentputs.*	25.
89.	*Mamsell Garibaldi.*	25.
90.	*Den svaga Sidan.*	50.
91.	*Ett Äfventyr i Humlegården.*	50.
92.	*Bror Jonathan.*	50.
93.	*Riksdagsmannen*	25.
94	*Slutbalen.*	25.
95.	*På Hasselbacken,*	25
96.	*Frieri och förställning.*	50.

Särskildt utgifne äro:

Sommaräfventyr på Djurgården.	35.
Homoepatisk kur.	35.
Min lyckliga Stjerna, af Scribe.	50.
Maskeraden i Vindskammaren.	50.
Studenten och hans Älskarinna.	35.
Amuletten eller Ett paradis på vinden.	35.
Lilla Bertha.	50.
Min hustrus andre man.	50.
Malins korgar, af A. Säfström.	35.
Malins Bröllop, af dens.	35.
Rosen på Kungsholmen.	35.
Dottersonen.	50.
Grannarne, af Blanche.	35.
Nipperboden, af Säfström.	35.

U.C. BERK